

(Hekayə)

- Gəl, sağollaşaq.
- Nə sağollaşmaq? Araqdan yüz-cə qram içməmişik heç.
- Sağılıqlaşmaq demək istəyirəm. Qısaltnmışam.
- Necə olur o.
- Sən bir sağılıq deyirsən, birini də mən. Kimin sağılığı tez qurtarsa pivəni də o alır.
- Sağılıq deməyə nə var e. Bir-bir sevdiyim yazıçıların, aktyorların, dostlarımızın sağılığına deyərəm də sabaha qədər. Hələ "valideynlərin", "içəridə oturanların", "özü burda olmayıb ürəyi burda olanların" sağılığını demirəm. "Öz sağılığımıza"ni demirəm.
- Elə demirəm. Hərəmiz gözəl bir cümlə deyəcəyik. Özü burda olmayıb könlü burda olan nədi? Söhbət orijinal sağılıqlardan gedir. Mən başlayıram, özün başa düşəcəksən.
- Başla görüm nə deyirsən...
- İçək ilk sevgimizi elan etdiyimiz, indi isə iki uşaq anası olan qızların sağılığına...
- Hə, başa düşdüm.
- İndi sən de.
- Qoy, fikirleşim deyəcəm.
- Fikirleş.
- İçək, kitab mağazalarında pullarını sayanların sağılığına.
- Gözəl. Söhbəti tutdun.
- İndi sən de.
- Bir dəfə gecəyari Yasamalda, universitet tərəfdə bir çayxanaya getmişdim. Gördüm üç oğlan gəldi, kafenin lap küncündəki stollara çıxdılar, üstlərini adıyla örtüb yatdılar. İçirəm o stolların və "işni" o oğlanların sağılığına. Orda bir başqa adam da vardı, onun sağılığını qəsdən qatmıram bura.
- Niyə ki?
- Basıb-bağlayırdı ki, Antalyadan təzə gəlmişəm, "Hyatt Regency"də otağım var, özüm bura gəlmişəm, deyirdi ki, indi oteldəkilərin kefidə,

- otağımı başqasına veriblər. Deyirdi ki, Hammerim var, iki yerdə evim var.
- Sonra neylədi?
- Neyləyəcək? Çıxdı stolun üstünə yatdı.
- Gəl onun da sağılığına içək. Kaş bütün yalanlar onun yalanı kimi tez açılaydı...
- Və gülməli olaydı.
- Düzdü.
- İndi növbə sənədə...
- Hə, mən o qızın sağılığına içirəm.
- O qız kimdir?
- O qız yoxdu əslində. Yəni ikimiz də o qız deyəndə ortaq bir qızı düşünürük. Sənin yadına kimse düşürmü indi?
- Düşür, ay əclaf, niyə düşür...
- Mənim də yadıma düşür.
- Bax, içək onların sağılığına.
- Mənim yadıma bilirsən kim düşdü? Onu keçən il kafədə görürdüm tez-tez. O qədər qəşəng bir qız idi ki. Sinəsinə baxanda adam dəli olurdu. Amma ilk dəfə onu fərq edəndə sinəsi açıq deyildi. Heç ayaqları da. Bir qırmızı köynək geymişdi, bir də şalvar. Köynəyinin üstündə bir qız şəkli vardı ki. Amma mən yenə də əclaflıq elədim.
- Neylədin?
- Yaxınlaşmaq demədim ki, ay qız sinəndəki o qızdan min dəfə qəşəngsən.
- Səhv eləmişəm, ay eşşək...
- Bilirsən neylədim? Günlərlə o kafədə oturub o qızı gözləyirdim. "Hər və sülh"ü onda oxudum da elə. Qızın gizlicə fotosunu çəkdim. Sonra da qəşəng bir qırmızı köynək aldım. Üstünə fotosunu vurdurdum. Ofisiyənə verdim, o da apanb verdi qızın özünə. Mən bunu görüb çıxdım kafedən, bir daha qayıtmadım. İnan-dın?
- Əlbəttə ki, yox.
- Nə vaxta qədər insanların həyatlarını murdarlayacağıq e? Qoy bir

Olan Turah

qızın dünyasını ləkələmədən onu sevməyi bacaraq...

- Səndə həmişə 250 qramdan sonra özünü tənqid başlayır...

- Başqalarını tənqid eləmirəm ki. Özümü tənqid eləyirəm də. Mən çoxdandır ki, başqalarını tənqid etmirəm. Başa düşmüşəm ki, başqalarını tənqid etmək əslində insanın özünü tənqid etməsidir. Yeni sən bir adamı tənqid edəndə onun kimi olmaq istəmədiyini üçün onu tənqid edirsən. Sən onun kimi olmaqdan qorxduğun üçün onu tənqid edirsən. Əslində sən öz qorxunu tənqidi edirsən. Bu qorxunu yenməlisən. Onun kimi ol-

naq üçün özünü tərbiyə etməlisən. Başa düşməlisən ki, sən onu yox, potensial səni tənqid edirsən.

- Sağılıqlar yaddan çıxdı e.

- İçək.

- Nəyin sağılığına...?

- Bir qız vardı, adı da Səbinə idi. Onu sevirdim, bundan düz 16 il qabaq idi. Ona çoxlu məktublar yazdım, amma heç birini verə bilmədim. O vaxt internet yoxuydu. Heç mobil telefon da yoxuydu. Məktub yazırdım kağıza. Məktublar getdikcə artıb bir qalacaq oldu. Mən o məktublara indi oxumağı çox istəyirdim. "Azərbaycan" jurnalında bir roman oxumuşdum. Sanatoriyada olan iki adam haqqında idi. Orda bir söz eşitmişdim: kompliment.

- Kimin romanı idi?

- Gözlə deyəcəm...

- Hə, buyur...

- Məktub yazanda o sözü işlətmək istədim. Amma heç cür tapa bilmirdim o sözü. Gecə idi, jurnallar da balkonda. Gedib mətbəxdən kibrit götürdüm, gedib o jurnalı tapdım. Bilirsən də adam gecə kibrit yandıran da yerinə işeyir. Bunu belə gözə aldım. O jurnalda o sözü tapdım.

- Yazdın da bildiyin kimi...

- Qız rus sektorunda oxuyurdu axı. Qorxdum ki, mənim savadsız olduğumu görə. Mən sinfin ən yaxşı şagirdi idim. Düzdür, biz o vaxtlar savadımıza görə öyünmürdük. İndiyə baxma. Amma yenə də savadsız görünmək istəmədim. Sözü düpbə-diz yazdım, amma o sözü yazıb məktubu qoydum o biri məktubların arasına. Telefon şunurları olurdu e. Evdə olan şunurlardan yox e. Binalara çəkirdilər e, rəngbərəng. Onlarla başladım məktubları. Səliqə ilə qatladım, sellofanla örttdüm, sonra da o

rik onda.

- Hə, elədi.
- Bir şey də demək istəyirəm. Bunu içək, deyəcəm.
- Nuş olsun...
- Hə, mənim ilk yazdığım hekayə yadımdadı. Bir qız bir oğlanla tanış olur. Qız buna aşiq olur, bu da qıza. Cəmi bir cümləsi yadımdadı. Qız deyir ki, mən sənə görə 15-dən çıxdım. 15 məktəbin nömrəsidir.
- Axırda nə olur? Evlənilər?
- Yox, mən uşaq vaxtımdan dramatikləşmə meyliyəm.
- Əla dedin e.
- Hə, oğlan lezva ilə damarını kəsir. Sonra lezvanı qıza tullayır. Qız da düşünmədən damarını kəsir. Ölür ikisi də.
- Elə bu?
- On yaşlı uşağın yazdığından nə gözləyirsən? Hekayədən yadımda ancaq bu qalıb. Əslində bu hekayəni gecə yazdığım yadımdadı. Bir də səhər yuxudan duran kimi anama hekayə yazdığımı deməydim. Bir də şeir yazmışdım. Amma o, başqa qız haqqında idi. Bu misraları yadımdadı: "Sən sevirsen Elmanı; O isə Harun kimidi".
- Harun kimdi?
- Bax, bu suala görə o şeiri qıza vermədim. O vaxt oxumuşdum, Harun varlı bir adam imiş. Amma oğraş-oğraş işlərlə meşğul olduğuna görə yer yarlıb onun bütün var-dövləti yerin dibinə girib.
- Hə, maraqlıdır.
- Quranda olan əhvalatdı e bu.
- Oğlan çox varlı idi?
- Yox e, atası fəhlə işləyirdi, beş uşaq idilər. Bizdən çox kasıb idilər.
- Bəs Qarun nədi belə?

- Söhbətdi də eləyirdim. Heç dəxli yoxuydu. Ona niyə Qarun deməyim yadıma gəlmir. Xalq şairlərimiz azmi edib belə uğursuz bənzətmələri? Nə yaxamdan yapışmısən? Mənim də yox e, 10 yaşlı uşağın yaxasından?
- Zarafat eləyirəm.
- Bilirəm. Səncə biz nəyə görə çox içirik?
- Deyim sənə. İndi Taksimdə oturub stəkani bir lirəyə olan çaydan içə-içə istiklal Caddesindən keçən adamlara baxmaq üreyindən keçirmi?
- Niyə keçmir?
- Ya da Monparnasda mehiz Sartrın oturduğu kafədə bir qəhvə içib ekzistensializm haqda düşünmək istəmirsən?
- Ay əclaf, niyə istəmirəm?
- Bəs Nyu-Harmşirdə, Selincerin evinin qabağında gezip bir siqaret yandırmıq necə?
- O da əla olardı...
- Bəs Vitgenşteynin qəbrinin üstündən ayrılmayan pişiyin başını sığallamağı necə?
- Pişiklərdən iyənirəm, amma qəbrin yanında yata da bilərəm.
- Ay sağ ol. Bəs buddist monastırında iki həftəlik susmağa razısanmı?
- Susan Selincer, Vitgenşteyni arzulayırsam bəs niyə susmayım?
- Düzdü, bütün bunlar gözəl şeylərdi. Amma biz bütün bu şeyləri edə bilmədiyimizə görə içirik. Başa düşdün?
- Düşdüm.
- Bax, biz buna görə içirik.
- Arağımız da qurtardı. Pivəni mən alıram.
- İndi Kafkanın ev muzeyinin qabağında pivə içmək şansımız vardı. Amma biz pivəni burda içirik.
- Çağır ofisiyanti.
- Bir də bilirsən nə var? Mən bir dəfə çox gözəl bir ofisiyanti görmüşdüm. O qədər gözəl qız idi ki. Arağın təsirindən də deyildi. Süfraya arağ gəlməmiş kəşf eləmişdim onu. O qədər məsumuydu ki. Bilmirdi bu dünyada onu nələrin gözlədiyini. Hələ salfetka kağızına yazılan nömrələrdən xəbərsiz idi. Hələ onunla yatmaq istəyənlərin olmasından məlumatıydı. Gəl onu sağılığına içək.
- İçək içməyinə, amma o qız valah onlan bilirdi. Bilməyən bircə sən idin.
- Doğurdan deyirsən? Onda içək e pivələrimizi.
- İçək e, nə olsun Kafkanın evinin qabağında deyilik. Bu kafe ilə üzbaş-üz binada da özünə görə oğlanlar olur da...
- Əlyazma bu yerdə qınılır...